

AH'LAR AĞACINDA ASILI KALANLAR

Cansel ASLAN

19

"Çok acı var dayanamıyorum." Yaşanan acılara dayanamayıp yıldızlar diyarında dinlenmeye giden Dicle Koğacıoğlu'nun ardında bıraktığı not! Gazetede haberi görünce Dicle Hoca'nın ismini dahi bilmiyordum. Dört sözcük, bir kere okudum; defalarca beynimde yankılandı. Sonra Dicle Hoca'yı, gülen gözlü o kadını hangi acıların yıldızlar diyarına gitmeye ittiğini araştırmaya koyuldum. Şiddetin sadece şiddete maruz kalanları değil şiddeti araştıranları da nasıl mahvettiğini öğrendim. Dicle Koğacıoğlu, Sabancı Üniversitesi Sanat ve Sosyal Bilimler Fakültesi'nde öğretim üyesiydi. Töre mağduru kadınlar ve ensest hakkında

araştırma yapıyordu. Babası gazeteye verdiği bir demeçte "*Son iki yılda, 30 şehri dolaşıp töre mağduru kadınlar ve ensest ilişkileri araştırdı. Mağdurlarla yüz yüze görüşüyordu. Etkilenmemesi mümkün değil. Çok duygusal biriydi*" diyor. Dicle Hoca görüştüğü kadınların yaşadığı acıya dayanamamış. Nasıl bir yürektir ki gördüklerinden, duyduklarından bu kadar yorulmuş ve 37 yaşında bu acıların yaşandığı dünyadan göç etmeye karar vermiş. Nasıl bir duyarlılıktır ki vasiyetinde '*Ne varlığım varsa hayvan barınaklara bağışlayın*' demiş.

Birçok uzmana göre insan kendini çıkılmazda ve "en güç-

süz" hissettiği anda intihar ediyor. Dicle Hoca'nın acısını paylaşamadığını bu acılar içinde kendini güçsüz hissettiğini düşündükçe tarifsiz bir acı yüreğimi yakıyor. Ağlayacak bir omuz bulamadı mı, yoksa ağlasa da anlatsa da anlaşılamayacağını mı düşündü?

Kadınların dünyevi acılar karşısında yalnızlık hissi sadece fiziki bir yalnızlığı, mekansal bir tek başlılığı mı tarifler? 2011 yazında kaybettiğimiz şair Didem Madak, hem kendinin hem de Dicle Hoca gibilerin "bay"lar dünyasındaki acılarının kafiyesizliğine izler düşürür;

*Kimi gün öylesine yalnızdım
Derdimi annemin fotoğrafına
anlattım.*

Annem

*Ki beyaz bir kadındır
Ölüsünü şiirle yıkadım.*

*Bir gölgeyi sevmek ne demek-
tir bilmezsiniz siz bayım*

*Öldüğü gece terliklerindeki iz-
leri okşadım.*

*Çok şey öğrendim geçen üç yıl
boyunca*

*Acının ortasında acısız olmayı,
Kalbim ucu kararmış bir tahta
kaşık gibiydi bayım.*

*Kendimin ucunu kenar mahal-
lelere taşıdım.*

*Aşk diyorsunuz ya,
İşte orda durun bayım*

*Islak unutulmuş bir taş bezi
gibi kalakaldım*

Kendimin ucunda

Öyle ıslak,

Öyle kötü kokan,

Yırtık ve perişan.

Tüm bu sorular cevapsız. Ama gerçek olan bir şey var ki kadınların uğradığı sistematik şiddet hem maruz kalan kadını hem de şahit olanı kanatıyor. Yalnız kalmamız birbirimize sarılmamız Dicle hocanınki gibi duyarlı yürekleri yoruyor. Dicle hocaları aramızda tutmanın yolu birarada dayanışma içinde kalarak acı-ları ortadan kaldırmak için mücadele etmek; "bay"lar dünyasında yalnızlıklarımıza ortak olmak; bizleri her gün biraz daha acıtan ataerkil dü-zenin çarkının her dişlisini pa-ramparça ederken birbirimizi unutmamak. Çünkü ağlayacak bir omuz hepimiz için elzem; çünkü gerçekten dayanılma-yacak kadar "çok acı var!"

